

Cyklus: Duchovná premena

Vitalij Olijnik

2. časť: Falošná duchovnosť

Prvá časť z cyklu „Duchovná premena“ sa volala „Cieľ života s Bohom“. Preštudovali sme a zistili sme, že podľa Svätého Písma je tento cieľ vyjadrený dostatočne jasne: podobať sa Bohu, napodobňovať Ho ako Jeho deti, ísť po stopách Ježiša Krista.

Inými slovami: cieľ života s Bohom - to je ustavičné, pravidelné napodobňovanie Ježiša, čo sa vyjadruje v najvyšších ideáloch morálky, lásky, milosti, súcitu – všetko sa to prejavuje vo vzťahoch a vyjadruje sa vo víťazstve nad konkrétnymi hriechmi v živote človeka. Boh nás chce zachrániť nielen od viny hriechu, ale ON nás túži nás oslobodiť od sily hriechu.

V prvej časti som hovoril o Jánovi a Petrovi. Oni boli na začiatku boli veľmi ďaleko od ideálu, ale keď sa snažili pracovať na sebe a pritom sa pozerali na Božiu slávu, tak sa zmenili natoľko, že ich takmer nespoznávame, takže môžeme dokonca hovoriť o zmene temperamentu, tej základnej reakcie človeka, aj o zmene charakteru.

Stali sa novými ľuďmi, inými ľuďmi a to je realita! Táto premena je reálna a je zdokumentovaná v Božom Slove, je to fakt a ja túto premenu tiež vidím aj na vás. Mnohí z vás dnes už môžu povedať: „po 5 rokoch, som už iný muž/iná žena, nový človek“.

Dnes máme druhú tému, ktorá nám pomôže oslobodiť sa od nesprávnych cieľov, od zakorenených a nesprávnych predstáv o tom, o čo sa snažíme, keď hovoríme o premene. Potrebujeme „vyčistiť cestu“, odhodiť všetky nesprávne pohľady nato, aký má byť skutočný duchovný človek. Naša dnešná téma je Falošná duchovnosť, teda nepravá duchovnosť, pseudoduchovnosť, ktorá je odlišná od Božieho ideálu duchovnosti.

Teraz poďme krátko k podstate problému.

Prvú podstatu problému vidíme v 2. liste Korintským 6,14-18: *„Neťahajte jarmo s neveriacimi! Ved' akú účasť má spravodlivosť na nepravosti?! Alebo čo má spoločné svetlo s tmou?! 15 Aká zhoda je medzi Kristom a Belialom?! Aký podiel má veriaci s neveriacim?! 16 A ako súvisí Boží chrám s modlami?! A vy ste chrám živého Boha, ako hovorí Boh: "Budem v nich prebývať a medzi nimi chodiť, budem ich Bohom a oni budú mojím ľudom. 17 A preto vyjdite spomedzi nich, oddel'te sa, hovorí Pán, a nečistého sa nedotýkajte; a ja vás prijmem 18 a budem vaším Otcom a vy budete mojimi synmi a dcérami, hovorí všemohúci Pán."*

Môžete, prosím vás, popísať jedným slovom hlavnú myšlienku tejto výzvy? Aké to je slovo? Oddel'te sa! Nieto nič spoločného medzi svetlom a tmou, medzi spravodlivosťou a bezzákonnosťou - nie je tam nič spoločného a preto treba presne a radikálne urobiť svoj výber, prijať rozhodnutie, teda odísť zo sveta, vyjsť z hriechneho spôsobu života a chodiť vo svetle, byť s Bohom. Takže, hlavná a veľmi jednoduchá podstata tejto výzvy je – oddel'te sa.

Inými slovami - tí, ktorých prijíma Boh, tí, pre ktorých je On Otcom, vyšli z prostredia, ktoré neslúži Hospodinovi, oddelili sa od nečistého a preto žijú úplne iným životom. To je ideál. Sväté Písmo nám hovorí, že my nemáme spoločnú cestu s nimi, my sme s Hospodinom a k Nemu sa

snažíme íst'. Aj keď jasne vidíme toto volanie, čo v praktickom živote znamenajú tieto veľkolepé Božie ideály? Čo to konkrétne znamená v mojom živote dnes, zajtra a ďalej? Čo to konkrétne znamená: nedotýkať sa nečistého, oddeliť sa, vyjsť zo sveta?

Nato existujú rôzne odpovede a navyše odpoveď na túto otázku nie je taká jednoduchá. To, že sa treba oddeliť, vyjsť a nepodobať sa svetu, je jasné. Ale v čom konkrétne sa máme odlišovať? Od čoho sa máme oddeliť? Aká je podstata tejto skúsenosti?

Tak a teraz je otázka smerom na vás: Čím sa vy konkrétne odlišujete od neveriacich, od nespravodlivých, od tých, ktorí si nevybrali službu Bohu? V čom konkrétne sa to má, podľa Božieho Slova, prejavovať?

Chcem vám ponúknuť pre sebaanalýzu niekoľko úryvkov zo Svätého Písma a vyzývam vás, aby ste sa počas čítania týchto veršov vo svojich Bibliách, počas toho, ako budete vidieť tieto verše na plátne, prosím vás, skúste samých seba ohodnotiť a potom vám bude veľmi ľahké zodpovedať si na otázku, či ste sa oddelili, vyšli zo sveta.

1. list Petrov 4,3: „*Veď prešlo dosť času, v ktorom ste žili podľa vôle pohanov, chodiac v neviazanosti, náruživosti, pijanstve...*“

(poznámka: náruživosť = vo význame sexuálnych skúseností s rovnakým pohlavím, zvieratami, nečisté sexuálne myšlienky).

Čo sa popisuje v tomto verši? Aká skúsenosť kresťanov? Aký bol človek v minulosti. Tu vidíme, čo bolo v minulosti u človeka. U koho to už patrí minulosti? Asi si pomyslíte, že už samotná otázka je nekorektná, áno? Lebo u niekoho niečo takéto ani vôbec nebolo! Súhlasím! Ideme ďalej: Čo by ešte malo byť v minulosti u veriaceho človeka?

„... *hodovaní, opilstve a nedovolennej modloslužbe. Zaráža ich, že sa nerútite s nimi do toho istého prúdu rozpustilosti, a rúhajú sa vám*“. (1. list Petrov 4,4)

Znie v tomto zozname pre vás niečo znepokojujúco? Väčšina z vás povie, že to bolo v minulosti, ba čo viac, ani nato nepomyslíme!

Existuje však niečo, čo zatiaľ v minulosti nie je, však?

1. list Korintským 6,9-11: „*9 Alebo či neviete, že nespravodliví nebudú dedičmi kráľovstva Božieho?...*

Všimnite si, aká dôležitá otázka sa tu rozoberá: kto bude a kto nebude v Kráľovstve Božom. ... „*Nemýľte sa! (RJ preklad: Neklamte sa!) Ani smilníci, ani modloslužobníci, ani cudzoložníci, ani muži súložiaci s mužmi, 10 ani zlodeji, ani lakomci, ani opilci, ani rúhači, ani vydierači nebudú dedičmi kráľovstva Božieho! 11 A takými ste vy niektorí boli; ale dali ste sa obmyť, boli ste posvätení, ospravedlnení v mene Pána Ježiša Krista a v Duchu nášho Boha.*“

Apoštol Pavel tu hovorí, že niektorí z vás BOLI takí. Všimnite si, že zostal v minulosti aj taký nedostatok, ako zlorečenie (rozširovanie negatívnych informácií o človeku, ktorý práve nie je prítomný). Predtým, ako ste sa obrátili, ste to robili, ale teraz ste sa oslobodili, očistili ste sa od tohto hriechu.

Pozrime sa na ďalší text z Písma, ktorý nám hovorí, čo to znamená v praxi: vyjsť zo sveta, oddeliť sa: List Títovi 3,1-8: „*Pripomínaj im, aby boli poddaní vrchnostiam a mocnostiam, poslúchali ich, boli hotoví do každého dobrého diela...*“

Akí máme byť? Máme byť pripravení na každé dobré dielo. To napr. znamená, že keď len vznikne čo i len narážka na niečo dobré, čo treba urobiť, človek je pripravený a ihneď koná, nie je ho potrebné ani prosiť, v odlišnosti od niektorých, ktorých treba dlho prosiť, aby aspoň niečo dobré urobili pre Ježiša. Ale toto je minulosť obráteného kresťana.

List Títovi 3,2: „*... nikomu nezllorečili, neboli hašteriví, ale prívetiví, dokazujúc všemožnú miernosť všetkým ľuďom.*“

List Títovi 3,3: „*Aj my sme kedysi boli nerozumní a neposlušní. Blúdili sme, slúžili všelijakým žiadostiam a rozkošiam, žili sme v zlobe a závisti. Boli sme hodní opovrhnutia a navzájom sme sa nenávideli.*“

(poznámka: slúžili všelijakým žiadostiam a rozkošiam (teda nedokázali vôbec žiť bez nejakého potešenia) = boli sme ich otrokmi, slúžili sme im)

Ale, opakujem, toto je už minulosť.

List Títovi 3,4-7: „*Ale keď sa zjavila dobrota Boha, nášho Spasiteľa, a jeho láska k ľuďom, 5 spasil nás nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva, kúpeľom znovuzrodenia a obnovy v Duchu Svätom, 6 ktorého na nás hojne vylial skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa 7 aby sme, ospravedlnení jeho milosťou, boli podľa nádeje dedičmi večného života. Toto slovo je spoľahlivé a chcem, aby si to zdôrazňoval, žeby tí, čo uverili Bohu, usilovali sa vynikať v dobrých skutkoch. Toto je ľuďom dobré a užitočné.*“

Teraz sme s vami prečítali len 3 úryvky zo Svätého Písma, ktoré popisujú život „pred“ a „po“ a ak ste hodnotili samých seba, videli ste, že oddelenosť a nepodobnosť voči svetu zatiaľ ešte nenastala v určitých aspektoch, vo vašich životoch. Súhlasíte?

Takže, keď si kladieme otázku, aký je cieľ tejto premeny, k čomu nás konkrétne Sväté písmo vyzýva, nepotrebujeme až tak veľa vedomostí, aby sme mohli sami seba skontrolovať. V Božom slove, a konkrétne v prečítaných veršoch, sa hovorí o tom, aký bol podľa Božieho úmyslu, zámeru život predtým a aký by mal byť teraz.

To je ten rozdiel, podstatný rozdiel medzi veriacimi a neveriacimi, medzi svetom a tými, čo vyšli zo sveta. To sú niektoré z kvalít, ktoré by mal mať kresťan a ktoré by mali byť rozvíjané v živote kresťana, aby mohol duchovne rásť.

Avšak, realita je taká, že u mnohých veriacich a v mnohých oblastiach sa vnútorná premena nedeje. Cieľ žiť s Bohom sa nedosahuje čím ďalej, tým viac. Volanie počujeme, oddeliť sa musíme, ale neodlišujeme sa - dokonca v mnohom. To je pravda v živote mnohých kresťanov. Takže, čo robiť v takej situácii?

Vyvstáva otázka: Teda, oddeliť sa treba a čím sa teda máme odlíšiť, keď to nie je možné tým, k čomu nás Boh vyzýva? Čo treba urobiť, aby bolo vidieť, že sme veriaci? Čo môžeme urobiť,

aby sme videli, že „tu, pozrite, ide skutočná kresťanka“ alebo keď nás pozdraví brat, aby sme mohli povedať: „pozrite, hľa, to je skutočný člen cirkvi“?

Aké existujú vymyslené falošné náhrady za tie pravé „príznyky“, o ktorých hovorí Boh? Akú sú klamné príznaky, falošné spôsoby oddelenia sa od sveta? Musíme sa odlišovať, nepodobať sa svetu! Všetci o tom vedia! Ale život mnohých veriacich nás núti vidieť krajne nepríjemnú realitu – že vnútorná zmena sa u človeka neudiala a premeny v ňom prakticky niet.

Vtedy si ľudia vymýšľajú svoje alternatívne cesty, znaky seba identifikácie, aby sa predsa nejako odlišovali od sveta. Vytvárajú sa vonkajšie alternatívy falošnej duchovnosti ako pravidlo – ktoré nie sú príliš hlboké, ale sú skôr povrchné - a tieto príznaky začínajú veriaci hľadať práve vo vonkajších spôsoboch správania, ako sa odlíšiť od sveta.

O tomto je moja dnešná kázeň. Teda, aké sú tieto falošné príznaky, ktoré hoci sú veľmi rozšírené medzi kresťanmi, ale svojou podstatou nie sú hodné, aby sme ich nasledovali. Pozrime sa bližšie na prvky, príznaky falošnej duchovnosti:

Akí nemáme byť? Čo by nemalo byť našim cieľom?

Opýtame sa samotného Ježiša Krista. Čo v ňom vyvolávalo hnus, čo Mu bolo neprijateľné, keď sa pozeral na náboženský svet a spôsoby odlišenia sa od sveta? Najhlavnejšie miesto ohľadom danej témy, kde nachádzame názor Ježiša na danú otázku, je evanjelium Matúša.

V Matúšovi 23,1-4 čítame príbeh: *„Vtedy hovoril Ježiš zástupom a svojim učeníkom: 2 Na stolicu Mojžišovu posadili sa zákonníci a farizeji. 3 Čokoľvek by vám hovorili, konajte a zachovávajúte, ale podľa ich skutkov nerobte, lebo hovoria a nekonajú, 4 zväzujú ťažké bremená a nakladajú ľuďom na plecía, ale sami nechcú ich pohnúť ani prstom.“*

Toto je pred príbeh a potom bude Ježiš hovoriť proti rozšíreným, ustanoveným druhom duchovnosti a bude hovoriť, čo netreba robiť, akí nemáme byť, v čom je oklamanie človeka, keď sa mu zdá, že je to tá pravá duchovnosť.

Prvé, o čom sa tu hovorí t.j. 1. príznak falošnej duchovnosti nájdeme v Matúšovi 23,5: *„A všetky svoje skutky konajú, aby ich ľudia videli...“*

Počúvajme lepšie: *„všetky svoje skutky ..“*

Tu vidíme túžbu urobiť dojem na ostatných v duchovnej oblasti, keď všetky svoje skutky robíme s cieľom, aby ich ľudia videli a nepochybovali o tom, aký som naozaj „duchovný“ človek. Ako to urobiť tak, aby to všetci videli a podľa toho aj sa ku mne správali?

Pozrieme sa na niektoré prejavy, ako to zákonníci a farizeji robili. Čo robia?

„Širšími si robia modlitebné remienky“.

Boli to remienky so slovami zo Starého zákona. Existovali tzv. filakterion (gréčtina) - teda krabičky, kde vkladali úryvky zo Starého Zákona.

Robili to v kontexte 5. knihy Mojžišovej 6,8: *„Priviažeš si ich ako znamenie na ruku, budeš ich mať ako pásku na čele medzi očami.“*

Tieto špeciálne remienky sa priviazali na čelo a na ruku, keď sa modlili. Čo teda farizeji a zákonníci urobili? Zväčšili si remienky tak, aby ich všetci videli. Čo robili ešte?

„zväčšujú strapce na rúchu“

4. kniha Mojžišova 15,37-40: *„Hospodin hovoril Mojžišovi: 38 Povedz Izraelcom, nech si zhotovujú strapce na okraje svojich šiat po všetky pokolenia a nech dajú na okrajové strapce purpurovo modrú šnúрку. 39 Strapce nech vám slúžia na to, aby ste sa - kedykoľvek sa na ne pozriete - rozpomenuli na všetky príkazy Hospodinove, aby ste ich plnili a nechodili za žiadosťami svojho srdca, ani svojich očí, ktoré by vás zaviedli k smilnej nevere, 40 aby ste si pripomínali a plnili všetky moje príkazy a aby ste boli svätými pre svojho Boha.“*

Takže čo je tu cieľom? Dajte si strapce a do nich modrú šnúрку, aby vám pripomínali Božie príkazy. Ale za čias Ježiša Krista to niektorí robili nie preto, aby pripomínali sebe, ale preto, aby strapce videli iní, aby urobili na iných dojem. A čo urobili? Zväčšili si strapce! Už to neboli pôvodné strapčeky, ale strapce. Bolo potrebné, aby boli veľké, až také veľké, aby sa ťahali za človekom, aby bolo viditeľné, že sa obkľúčil Božími zákonmi a ľudia videli, že až tak veľa milujú Boha, že až tak veľmi Bohu slúžia.

Opýtam sa vás, aké je ľahké urobiť krabičku trochu väčšieho rozmeru? Nakoľko to hovorí o skutočnej duchovnosti človeka? Je ťažké si zväčšiť krabičku alebo si zväčšiť strapce? Koľko je potrebné sa modliť, postiť u Boha, aby ste mali silu na takéto duchovné správanie? Je veľmi rýchle a ľahké zväčšiť krabičku, zväčšiť strapce a hneď vyjdete na vyššiu úroveň duchovnosti! Toto je prvý symptóm problému – túžba urobiť dojem na druhých, aby boli ohromení.

Matúš 6,1-4 (o almužne): *„Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás obdivovali, lebo nebudete mať odmenu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach. 2 Keď teda dávaš almužnu, nevytrubuj pred sebou, ako to robia pokrytci v synagógach a po uliciach, aby ich ľudia chválili. Veru, hovorím vám: Už dostali svoju odmenu. 3 Ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá, 4 aby tvoja almužna zostala skrytá. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti.“* (RU preklad – 4 „ale tvoj Otec, ktorý vidí, že to robíš tajne, odmení ťa zjavne“)

Ježiš Kristus tu nehovorí o tom, že Boh nechce, aby tí, ktorí dávajú almužny, to nerobili. Dôležité je, že to nemajú robiť s cieľom pochvaly, oslavy od iných. Ježiš Kristus hovorí o forme motivácie. Tu sa nehovorí o tom, či dávať alebo nedávať, nehovorí sa o konaní. Almužnu treba dávať. Ten, kto dáva chudobným dary, dáva Hospodinovi dary, je to Božie prikázanie. Tu je otázkou, čo človek robí a prečo to robí – aby to všetci videli alebo preto, lebo miluje Boha?

V Matúšovi 6,5 (o modlitbe) tiež vidíme motív: *„A keď sa modlíte, nebuďte ako pokrytci, ktorí sa radi postojáčky modlievajú v synagógach a na rohoch ulíc, aby ich ľudia videli. Veru, hovorím vám: Už dostali svoju odmenu.“*

Treba sa modliť v synagóge? A na ulici? Samozrejme, že áno! Modliť sa treba všade a neprestajne. Tu sa hovorí, že ľudia sa modlia tak, aby nikto nepochyboval, že teraz vykonávajú práve túto duchovnú činnosť. Takže je to zasa túžba urobiť dojem.

Matúš 6,6: „Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti.“ (RU preklad – 6 „ale tvoj Otec, ktorý vidí, že to robíš tajne, odmení ťa zjavne“)

Ďalší príklad nájdeme v Matúšovi 6,16-18 (o pôste): „Keď sa postíte, nebuďte zamračení ako pokrytci, ktorí si nasadzujú smutný výzor na tvár, aby ľudia videli, že sa postia. Veru hovorím vám: Majú svoju odmenu!“

Aké je to ľahké, však? Nasadiť si na tvár zamračený výraz a všetci sa zaujímajú, čo sa stalo. Ja mám dnes pôst! Áno, postiť sa treba, je to časť z oblasti duchovných skúseností, ale sú ľudia, ktorí sa postia pre efekt, aby sa ukázali pred inými.

„17 Ale keď sa ty postíš, pomaz si hlavu a umy si tvár, 18 aby nie ľudia videli, že sa postíš, ale tvoj Otec, ktorý je v skrytosti; a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe.“ (RU preklad – 18 „ale tvoj Otec, ktorý vidí, že to robíš tajne, odmení ťa zjavne“)

Zhrnieme si to, čo sme si povedali. Čo sme videli v týchto príkladoch? Božiu slávu alebo ľudskú slávu?

Toto je hlavná otázka, ktorú vidíme v Jánovi 5,42 a 44: „ale vás som poznal, že nieto vo vás lásky k Bohu. Ako môžete veriť, keď sa navzájom oslavujete a nehľadáte slávu, ktorá je od samého Boha?“

Toto je hlavná otázka: či je to naoko alebo je to skutočné a úprimné. Je to ľudská sláva alebo sláva Božia?

2. príznak falošnej duchovnosti nájdeme v Matúšovi 23,6-12: „obľubujú si predné miesta na hostinách, prvé miesta v synagógach, 7 pozdravy na námestiach, a to, keď im ľudia hovoria: Majster! 8 Vy si však nedajte hovoriť: Majster! lebo jeden je váš Majster a vy všetci ste bratia. 9 A nikomu na zemi nehovorte: Otec! lebo jeden je váš Otec, ten nebeský; 10 a nedávajte si hovoriť: Vodcovia! lebo jeden je váš Vodca, Kristus. 11 A kto z vás je najväčší, nech vám je služobníkom. 12 Kto sa povýši, bude ponížený, a kto sa poníži, bude povýšený.“

„obľubujú si predné miesta na hostinách, prvé miesta v synagógach“

Čo to znamená byť na predných miestach, v prvom rade? Prvý rad, predné miesta je určený pre významných hostí a je otočený tvárou k ľuďom. Aká sa nám tu ukazuje zlá vlastnosť? Podobá sa na prvý príznak, ale je tu iný podtón. Nielen len tak sedieť, ale sedieť vpredu.

Matúš 23,11-12: „A kto z vás je najväčší, nech vám je služobníkom. 12 Kto sa povýši, bude ponížený, a kto sa poníži, bude povýšený.“

Tu sa ukazuje druhý veľmi rozšírený príznak falošnej duchovnosti, ktorým je duchovná pýcha. To znamená: „ja som lepší/lepšia ako ostatní!“

Nedávno sme o tom čítali v Lukášovi 18,9-14, kde Ježiš hovorí o dvoch ľuďoch, ktorí prišli do chrámu sa modliť: „A proti tým, ktorí sa spoliehali na seba, že sú spravodliví, a iných za nič nemali, povedal toto podobenstvo: 10 Dvaja mužovia vstúpili do chrámu, aby sa modlili; jeden farizej a druhý publikán. 11 Farizej si zastal a takto sa modlil v sebe: Bože, ďakujem Ti, že nie

som ako ostatní ľudia, vydierači, nespravodliví, cudzoložníci, alebo ako aj tento publikán. 12 Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo mám.“

Predstavte si, že obaja sú v chráme a jeden si myslí: „Ako je dobre, že som lepší ako tento“ – toto je duchovná pýcha. Ale publikán sa modlí úplne inak.

Samozrejme aj výsledky tých dvoch modlitieb sú rozdielne: „*Publikán však stál zďaleka a ani oči nechcel pozdvihnúť k nebu, ale bil sa v prsia a hovoril: Bože, buď milostivý mne hriešnemu! 14 Hovorím vám: Tento odišiel do svojho domu ospravedlnený, a nie tamten. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.*“

V knihe Pieseň srdca, ktorú napísal Roy Clemens, je ukázaná veľmi trefná ilustrácia. Je tu opísaný príbeh učiteľa nedeľnej školy, ktorý celú hodinu vysvetľoval deťom, akí sú farizeji záludní a hodinu ukončil slovami: „A teraz sa deti pomodlíme zato, že nie sme ako farizeji.“

Často sa tak modlíme: „Ďakujem Ti Bože, že som lepší/lepšia ako ostatní.“ Je to duchovná pýcha a človek, ktorý je chorý na túto chorobu, vidí to ako svedectvo svojej výlučnosti, jedinečnosti voči ostatným a myslí si, že je bližšie k Bohu. Toto je duchovná pýcha.

3. príznak vidíme v Matúšovi 23,16-19: „*Beda vám, slepí vodcovia, ktorí hovoríte: Kto by prisahal na chrám, to je nič, ale kto by prisahal na chrámové zlato, to ho viaže. 17 Blázni a slepci, čože je viac: či zlato, a či chrám, ktorý posväcuje to zlato? 18 A zase: Kto by prisahal na oltár, to je nič; ale kto prisahá na dar na ňom, to ho viaže. 19 (Blázni a) slepci! Čože je viac: či dar, a či oltár, ktorý ten dar posväcuje?*“

V našom preklade nie je hlavná myšlienka tak jasná.

V preklade ruskej biblickej spoločnosti z roku 2000 sa hovorí: „*Beda vám, slepí vodcovia, učíte, keď niekto prisahá na chrám, tak prisaha ho neviaže*“ – teda nie je mu nič dlžný, nie ste povinní prisahu dodržať. „*Ale ten, kto prisahá na zlato chrámu, musí prisahu dodržať.*“

Preto bol vymyslený špeciálny chrámový jazyk, ktorý je záväzný, ktorý keď používame, prisahu musíme dodržať, ale keď povieme trochu inak, tak to už nemusíme dodržať. Takže 3. príznakom falošnej duchovnosti je vytvorenie náboženského dialektu, vytvorenie špeciálneho náboženského jazyka – t.j. špeciálnych slov, ktoré majú špeciálny význam, ktorý poznajú len tí, ktorí patria k danému spoločenstvu, k danej cirkvi. To znamená: keď to povieš takto – znamená to toto a keď to povieš trochu inak, už to nie je to pravé orechové.

Napríklad. Učiteľ sa na biblickej škole pýta detí: „Kto je to? Je hnedá, chlpatá, má chvostík a hľadá oriešky.“ Deti vedia správnu odpoveď, napríklad aj vtedy, keď sa ich opýtate „Koho najviac miluješ?“ Čo odpovedia? Aká je správna odpoveď? Oni odpovedia: „Milujeme Ježiša“. Takže, učiteľ sa pýta: „Kto je to? Je hnedá, chlpatá, má chvostík a hľadá oriešky.“ Všetci odpovedajú správne: „Je to Ježiš.“ Vtedy jeden chlapec povedal: „Asi je správna odpoveď Ježiš, ale príliš sa to podobá na veвериčku.“

Chápete, o čom je tu reč? Existujú správne odpovede, slová, správne formulácie slov a keď to povieme inak, nie je to správna odpoveď. Napríklad prídete do zboru, kde sa hovorí Sláva Bohu a poviete: „Mier Bohu“ alebo „Vitajte“ a hneď všetci vedia, že nie ste z ich zboru. Keď sa lúčite a poviete „S Bohom“, nie je to isté ako „S Hospodinom“. Aha, všetko je nám jasne, milovaní,

my už vieme, z akej ste denominácie. Alebo pri lúčení povieť „S Bohom“ to nie je to isté, keď povieť „S Božím pokojom“. Alebo „Nech si požehnaný“ – v ktorej cirkvi tak sa lúčia? Viete? Samozrejme!

Pozrime sa, čo sa tu vlastne stalo? Existuje náboženský dialekt pre každý zbor, pre každú denomináciu a to taký, že ľudia z ulice ani netušia, o čo ide. Ale to sú príznaky, ktorými sa odlišuje, či „si náš“ alebo „nie si náš“.

Raz z tejto kazateľnice odznelo: „Dobrý večer, drahí priatelia.“ Nepovedal som to ja. Bolo to počas desaťdňového programu pod názvom „10 dní spasenia“. Vždy večer sme študovali desaťdňový cyklus, ktorý priniesol obrovské Božie požehnanie. Mnohí objavili pre seba skutočnú Božiu lásku a pochopili, čo je to spasenie.

Viete, čo sa vtedy stalo? Jedna žena, keď počula na začiatku túto vetu („Dobrý večer, drahí priatelia.“) od moderátora, v skutočnosti počula: „Vedela som to, oni neveria v Ježiša Krista“.

Ako sa to stalo? Jednoducho. Pastor z jej cirkvi vždy hovoril, že ľudia, ktorí takto hovoria, neveria v Ježiša. Oni sú ateisti. To je fakt číslo jeden. Fakt číslo dva. Ako sa zdravia neveriaci? Dobrý deň, ahoj, dobré ráno ... Oni nehovoria „Sláva Bohu, pokoj vám“ atď. Oni nie sú bratia a sestry jeden pre druhého, ale oni sú „drahí priatelia“. Vtedy ona hneď pochopila, že, keď moderátor hovorí „Dobrý deň, priatelia“, tak hovorí ateista. Potom ju už téma týchto večerov (že hovoria o spasení) nezaujímala a chcela čím skôr odísť, ale nemohla, pretože bola závislá na iných ľuďoch, ktorí ju tam dovezli autom a preto musela zostať. Musela si vypočuť celú kázeň a po niekoľkých večeroch mi to ona sama povedala. Pre ňu bolo objavom, že keď povedia „Dobrý deň, priatelia“ ešte to vôbec neznamená, že títo ľudia nie sú veriaci.

Chápete o čom tu hovoríme? Je to hrôza, ale je to realita. Každá denominácia má svoj jazyk. Keď človek povedal toto, je to v poriadku a keď tamto, už to nie je v poriadku. Vytvorenie náboženského dialektu, ktorý poznajú len tí, ktorí sa nachádzajú vo vnútri, je tretí príznak.

4. príznak je rozlišovanie dôležitého a nedôležitého v duchovnom živote.

Matúš 23,23-24: *„Beda vám, zákonníci a farizeji-pokrytci, že dávate desatiny z mäty, kôpru a rasce, ale zanedbávate, čo je závažnejšie v zákone, totiž spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť. Toto ste mali činiť a tamto zanedbávať. 24 Slepí vodcovia! Preciedzate komára, a prežierate ťavu.“*

Hovorí sa tu o tom, že všetko, čo nám Hospodin dal, je pre nás dôležité. Nemôžeme povedať, že jedna vec je dôležitá a iná nedôležitá. Takže, hovoriac jazykom Ježiša Krista, nie je možné preciedzať komára a prehĺtať ťavu.

Poviem vám príbeh. Raz sa spýtali kazateľa: „Cirkev, v ktorej slúžite, nezdá sa vám svetská?“ Odpovedal: „Čo myslíte pod slovom „svetská“? Používate scény počas bohoslužieb a ľudia vo svete majú radi herecké predstavenia. Používate basgitaru na bohoslužbách a ľudia vo svete si privykli počúvať ju na svetských koncertoch. Ako zistia, že sa odlišujete od sveta?“

Všetci vedia, že sa máme odlišovať od sveta. Čím sa treba odlišovať? My sme si prečítali tie 3 úryvky z Biblie. Tým, že budeme viac milujúci, viac prívetiví, nebudeme zlorečiť ľuďom atď. - a všetci vedia, že takí nie sme! Toto sa pýta ten človek. „Preto by bolo dobré, aby sme urobili

niečo také, čo by ukazovalo, že sa odlišujeme, no nie?“ Tu vidíme podstatu problému: basgitaru to nie, ale klebetiť päť hodín, to áno. Čo je dôležité a čo nie je dôležité? Čo je Božie prikázanie a čo nie je? Inými slovami, keď nedokážeme byť svätí, tak by sme sa mali odlišovať nejako inak, aby sa to nepodobalo všetkým ostatným ľuďom v tomto svete.

5. príznak - vonkajšia alebo vnútorná duchovnosť - nájdeme v Matúšovi 23,25-28: „*Beda vám, zákonníci a farizeji-pokrytci, že čistíte zovňajšok čaše a misky, ale vnútri sú plné lúpeže a nemiernosti. 26 Ty slepý farizej! Najprv vyčisti vnútro čaše (a misky), aby bol čistý aj ich zovňajšok. 27 Beda vám, zákonníci a farizeji-pokrytci, že sa podobáte obieleným hrobom, ktoré sa zvonku zdajú krásnymi, ale vnútri sú plné umrlíčich kostí a všelijakej nečistoty. 28 Tak aj vy navonok zdáte sa ľuďom spravodlivými, ale vnútri ste plní pokrytectva a nepravosti.*“

Keď hovoríme o duchovnosti, hlavná myšlienka je tu: vonkajšia a vnútorná duchovnosť. Dost často sa stretávam s jedným vysvetlením verša:

2. list Korinským 3,2-3: „*Vy ste naším listom, vpísaným nám do srdca, ktorý poznajú a čítajú všetci ľudia. 3 Veď je zjavné, že ste listom Kristovým, ktorý sme my písali svojou službou a napísali nie čiernidlom, ale Duchom Boha živého, nie na kamenné dosky, ale na mäsité dosky srdc.*“

Čo si myslíte, ako človek môže ukazovať, že je listom od Boha? Odpoveď znela takto: „Muž to v žiadnom prípade nevie ukázať, ale žena to vie ukázať veľmi presvedčivo.“ Tento verš sa používa nato, aby žena nosila pokrývku hlavy. Teda, ak má niečo na hlave, je to list Krista, hneď vidno, že ona je skutočná kresťanka. Povedzte, o čom tu vlastne hovorí Pavel? Určite si myslí, že ženy v zbore majú chodiť v sukniach s dĺžkou jeden centimeter od zeme a keď to dodržiavajú, sú list Kristov.

Čo apoštol Pavel hovorí v 3. verši? O čom je tu v skutočnosti reč? Apoštol Pavel hovorí, že Boží zákon bol raz napísaný na kamenných doskách (t.j. 10 prikázaní) a teraz v období Nového zákona ho Duch Svätý zapisuje do srdca. A je vidno, keď človek zachováva 10 Božích prikázaní, či nám ich Duch Svätý zapísal do srdca alebo nie. To je to, o čom tu hovorí Pavel, nie je tu ani slovo o odeve a pod.

Mám otázku: „Môžete prečítať list, keď neotvoríte obálku?“ Nie. Vlastne neviete, čo je vnútri, keď si neprečítate obsah.

Apoštol Pavel hovorí o tom, že to, aký je človek vo svojom vnútri, čo má napísané v srdci, sa potom navonok prejaví v komunikácií, vo vzťahoch, v konaní skutkov, v živote.

Často máme nesprávne ideály v duchovnom svete. Preto človek v konečnom dôsledku dosiahne cieľ a ak to dodrží, stane sa falošne duchovným. Je jedno, že všetko vymysleli ľudia, všetko dodrží a prichádza moment, kedy o človeku môžeme povedať slovami Marka Twaina: „Dobrý človek v najhoršom zmysle tohto slova“. Nemáš mu vlastne čo vyčítať, ale predsa to nie to pravé orechové, nie je to to, čo chce Ježiš vidieť.

Milí bratia a sestry, milí hostia, to neznamená, že vonkajšie faktory nemajú význam, že môžeme vyzerať ako chceme, robiť čo my uznáme za vhodné, čo sa nám zachce, hlavne, že Ježiš je v srdci! Tu hovoríme o tom, že existuje deformovaný obraz v duši a to, čo nevidieť, je

na druhom mieste, ale nepodstatné – to, čo je vidieť, je na prvom mieste a je základným pojmom.

Preto vám dám otázku: „Môj cieľ a moje duchovné skúsenosti – je to pravá duchovnosť alebo je to falošná duchovnosť? Je to naozajstné spojenie s Bohom alebo falošnosť a klamstvo?“ Porozmýšľajte o tom a analyzujte samých seba počas ďalšieho týždňa. Amen.

Príznaky falošnej duchovnosti:

1. Túžba urobiť dojem na ostatných v duchovnej oblasti
2. Duchovná pýcha (ďakujem ti Bože, že som lepší, ako ostatní)
3. Vytvorenie a používanie špeciálneho náboženského jazyka
4. Rozlišovanie dôležitého a nedôležitého v duchovnom živote
5. Vnútoraná verzus vonkajšia duchovnosť.

Preložené a natitulkované so súhlasom Vitalija Olijnika.